

Између истине и сна – Лена Стефановић

ОПРОШТАЈ ДАЛЕКОМ СВЕТЛУ

Није ово крај
тек једва јасног постојања траг,
обрушене одаје сјај
где последња нада прелази праг.

Није ово вера
овде злослутни немир
напустити лавиринт смера.
Све знане слике отима вир.

Нисмо ово ми
сломљени у лету
странци насукани на сопственој пучини.
Ово је опроштај далеком светлу.

Ни ово што видим — ниси ти.
Само одраз потиснуте боли
усуд у ком свој се не уме бити
и једино недостижно се воли.

Није ни храброст овај корак,
тек гласна промена
моли да запамти се укус горак
и разуме пут датог времена.

И то што мислили смо да је рат
дрхтаји рана у свити,
шта ако само застао је сат
док не откријемо како је будан бити?

Умивена празнина
мноштвом одговора звони
када осветли се у погледу тмина —
изгубићу те последњи пут у првој зори;
тим почетком врата отвориће дан
опростиће мапе душе
и све што није знао разумети сан
тражећи промене које усамљености руше.

СУНИОН

Пронађем глас
између истине и сна
на путу слутње
од вере до тла.
Недостаје реч
и молим за њу
као отворен кавез
што спас је на трњу.

Мисао се у ноћи
разбија о стене
ту најснажнији талас
упознаје сене.
Дивљи коњи на обали
високо стоје

нити песка
сутрашње јутро кроје.

Сутра ће касно стићи
оно је херој заробљен у вечној
о Антигони причи
глас данас тражи пут-
невиних право и истине скут

На Суниону огребао је камен
последњи зрак
Егеј не заборавља
црних једара мрак,
разбијене фигуре
на кривњу спремно
сутрашњи суд
дочекују чедне.

Сутрашња мудрост стиже касно
правда одговор тражи гласно
као да време је сан
немир не напушта длан.
Моћ тренутка
честитост слави
чист ум храброст
и дело сјаји.

Сутра ће касно стићи
оно је херој заробљен у вечној
о Антигони причи
глас данас тражи пут-
невиних право и истине скут.

ПЕТРАРКИН СТИХ

На раскршћу
губим глас
зажмурим, покушам
друкчијим да видим неми час
порекнем пут
у ком признавање сенке је спас.

Чини се, светло жели да видим
у сенци — ко сам ја
колоније потиснутих мисли
осликавају трагове сна,
сваки пут одавде
одвести само назад ка себи зна.

Ослонац под кораком
једино је мој,
све друго опраштајући се од дана
мимо мене стало је у строј,
отворим очи да погледом питам —
одвојени, крећемо ли у мир или у бој?

Усамљени покрет
моли да храброшћу га пратим
у буци тишине
тражим да на знано нас вратим,
али назад пута нема —
изгубљени сумрак тражио је да схватим.

Петраркиним стихом
уплетен је мост до неба
колико губитака поднеће сопство
пењући се на Коринтске стубове реда?
У чекању себи причамо бајку
бојећи је слободом ветра.

Сенка откриће да храброст је
наставити и када стубови се сруше,
вера у крила крај крхотина
разумеће знаке које руке чуше;
у удружености таме и зрака
ка огледалима ће поћи заборављени фрагменти
душе.

И Петраркина Лаура
пробудиће се на обали другој
пловиће занос изнова рођен
у опросту рани дугој,
храм у дубини бића је —
сачуван једнако надом и тугом.

НОЋАС ЈЕ СВЕТ ХОДАО ПО ЖИЦИ

Ноћас је свет ходао по жици,
на прозору Бескраја
у бегу од нацртаног по навици,
пловиле су барке морима немира
и јавило се на измењеној слици
прихватање одбијеног костима Хаклбери Фина.

Векови застали су на тој нити
као у реду за зрак светлости
поворке обесправљених у свити,
жамор корака смелости -
одлука вечног избора умети бити
уздигнут из понора охолости.

Месец ломио је клетве
у олујној тмини
тихи израсли из сете
у усправљању слободе нежној силини,
дрхтале су очи умивене да лете
исцеливши пут будућих у долини.

Ноћас је свет ходао по жици,
са вером у искру своје бити
разумео нејасно на наслеђеној слици,
благост сопственог стварања престао је крити,
Хаклбери Фина тлом одјекнули су повици.
Изнова рођене стазе грле јутра нити.

КРАЈ ЛУКЕ ЧЕКАЈУ ДОСТОЈЕВСКОГ ЛУТКЕ

Ми корачамо заједно
као бегунац и сат
поноћним светлом звони
камених плоча бат
моја си маска и знам те
као савезника и као рат,
твој загрљај одгурне
увек када огребем мрак.

Убрзавам, иако време је стало
крај луке чекају Достојевског лутке,
свет од огледала саткан
ломи мук удахнуте буке.
Туђи је брод,
у одразу дрхтај руке
сабира пале звезде
и црта сводове бега дуге.

Скидам те, учим да прихватим
и проматрам твој лик
покушам да дозовем слободу
а шапуће у осмеху скриван знани крик -
нећеш умети да одеш
уколико не спознам храбрости стих;
молим да кажеш реч
где рађа се везе сенки триптих.

Стрепим где даље ћеш поћи,
када јутро огољене сретне
како уздизања и пада престаје потреба
да живот се оправда или порекне,
држим те последњи пут
на ивици вере да светло нас дотакне
иако лутања и жала грех
у мреже трептаја знао је да се уplete.

Праштам и пуштам
почетак и крај у покиданом низу
пружам руке и гледам сјај
врха и дна што одувек теже да буду близу,
прихватићу наду да стварања дарови

племенитошћу страхове нагризу,
пуштам те... Као осмех
који прикривао је Мона Лизу.

Милост доковима плови
пред капијом Бескраја
остајем да упознам себе
по лику уснулих реплика
између гравитација дома и Месеца
учим да разумем хор весника —
дах постојања у одјеку тишег гласа,
у сценама души послатих песника.

О ПЕСНИКИЊИ

Лена Стефановић рођена је 1. априла 1988. године у Крагујевцу. По завршетку гимназије, уписује Факултет спорта и физичког васпитања, као и Високу спортску и здравствену школу у Београду, где дипломира, наставља специјализацију и даљи рад, како у области атлетике и кондиционе припреме, тако и у области социологије и етике спорта, превасходно анализирајући утицај спорта на морално васпитање младих.

Аутор је спортског романа — „Трка у будан лет“.
Живи и ради у Београду.